

UGENS PROFIL

BENT ERIK CARLSEN

Formanden, der forlod jobbet i vrede

Bent Erik Carlsen blev bedt om at gå, så det gør han. Men måske er det ikke det smarteste for verdens største vindmøllevirksomhed.

STIG ANDERSEN

Først blev han kaldt for 'Slagteren'. Siden kunne han høre sig selv omtalt som 'Lukke-Bent'. Og senest er det blevet til 'Klæbe-Bent'.

Kært barn har som bekendt mange navne. Men det er måske ikke ligefrem det begreb - kært barn - man forbinder med Bent Erik Carlsen, den 66-årige lidt bulldogudseende Vestasformand, der efter 15 år i formandsstolen blev erklæret for uønsket og har meddelt, at han nu forlader sin post som formand for verdens største vindmølleproducent.

De forskellige mere eller mindre rimelige tilnavne er helt sikkert heller ikke ment som en ros af det folkevid, der har kreeret navnene. Bent Erik Carlsen omtales ofte som den bryske og barske boss uden blot en snært af empati over for de mennesker, han har haft ansvaret over for i sin lange og vidtspændende karriere herhjemme og i udlandet.

Spørgsmålet er, om det er helt retfærdigt. Og i hvert fald om det er den fulde sandhed om ham.

Vel har han været barsk, og vel har han truffet beslutninger, som kan diskuteres. Og som er blevet det. Men han har i lige så høj grad været en kompetent, professionel og særdeles anerkendt virksomhedsleder og bestyrelsesformand i en række store og kendte virksomheder, siden han som 24-årig fik sit første chefjob.

I 15 år har han siddet som Vestasformand, og det er bl.a. herfra, han i dag får anerkendelse for sin indsats trods de aktuelle tumultariske tilstande.

Det sidste års tid har der været udtrykt ønske om et generationsskifte, og det er i den forbindelse, Bent Erik Carlsen har kunnet føje 'Klæbe-Bent' til rækken af tilnavne. Han var, trods de seneste markante problemer i Vestas med store fyringsrunder og nedjusteringer, klar til at fortsætte. Men i nattens mulm og mørke smed han håndklædet i ringen, hvilket formentlig blot er udtryk for, at han er en ganske selvkørende person.

Den fornærmede skoledreng

Den måde, Bent Erik Carlsen nu slutter på i Vestas, opfattes i hvert fald af nogle som uhensigtsmæssig og som en reaktion, der mest minder om en fornærmet skoledreng: »Jeg kan da gå, hvis ejerne ikke vil have mig«. En problematisk attitude i en virksomhed, der i den grad mangler styring.

Det er langtfra givet, at de aktionærer, som har udtrykt ønske om hans afgang, bl.a. ATP, overhovedet ville have stemmer nok til at komme af med ham. Formentlig skal Bent Erik Carlsens reaktion ses som

Tegning:
Anne-Marie
Steen Petersen

et udtryk for, at han ikke bryder sig om, at nogen kommer og fortæller ham, hvordan han skal drive sin virksomhed, og tilmed beder ham om at smutte.

Som en kender af både virksomheden og formanden siger: »Nu er det hele gået op i en spids. Formandsskiftet var jo kommet på et tidspunkt alligevel, men stille og roligt, hvis ikke det havde været for en sådan provokation. Det virker, som om Bent Erik Carlsen er blevet almindelig tøsefornærmet, hvilket ikke ligner ham. Han ved godt, hvad ansvar er, og han burde ikke acceptere at blive smidt ud«.

Tilbage i toppen i Vestas sidder nu den administrerende direktør, Ditlev Engel, som efter en række direktørfyringer på centrale funktioner sidder tilbage med alle opgaverne - og problemerne. Og vel og mærke problemer, som samme Ditlev En-

gel selv har en væsentlig del af ansvaret for. Det er de forkerte mennesker, der smides ud, er opfattelsen.

Ser man bort fra de seneste års udvikling og de øjeblikkelige problemer i Vestas, har Bent Erik Carlsens formandstid været opfattet som en succes. Og han har opnået stor respekt for sin måde at være formand, hvor han ikke har blandet sig i den daglige drift i tide og utide og ikke forsøgt at spille rollen som den arbejdende bestyrelsesformand. Hård og kontant, når det gjaldt. Men også et ordentligt menneske, lyder skudsmålet.

Til skideballe hos hr. Møller

Helt samme oplevelse havde man ikke i den verden, hvor Bent Erik Carlsen fik prædikatet 'Lukke-Bent'. I begyndelsen af årtusindet kom han til A.P. Møller med

den opgave at rydde op i rederikoncernens industriselskaber. Og der blev gået grundigt til værks.

Såvel den tekniske som den kunstneriske udførelse fik bestemt ikke topkarakter alle steder. Bl.a. i Mærsk Air undrede mange sig over, hvordan man kunne bruge milliardbeløb på at få flyselskabet til at fungere, men alligevel endte med at måtte betale et betragteligt millionbeløb for overhovedet at komme af med selskabet til et islandsk lavprisselskab. Et forløb, som bestemt ikke passede det ellers så succesrige rederi, og som efter nogles opfattelse ikke mindst skyldtes, at Bent Erik Carlsen i urimelig grad holdt hånden over direktører, der tilsyneladende ikke magtede opgaven.

Oprydningssjovbet i A.P. Møller var et barskt job og blev også udført som sådan. Da en del af A.P. Møller-virksomheden Roulund blev solgt, skilte Bent Erik Carlsen sig bl.a. af med virksomhedens direktør, Claes Andersen, der havde været i A.P. Møller i 40 år. Der blev holdt en afskedsreception for ham, og alle ventede på, at Bent Erik Carlsen som den ansvarlige A.P. Møller-direktør ville sige et par ord. Bl.a. tak for hans indsats. Men der skete ikke noget, og til sidst måtte Claes Andersen selv slå på glasset for at sige tak, fordi han havde måttet være i A.P. Møller i 40 år.

Et forløb, der førte til, at både Claes Andersen og Bent Erik Carlsen blev kaldt til skibsreder Mærsk Mc-Kinney Møllers kontor. Claes Andersen for at modtage en beklagelse. Bent Erik Carlsen for at få en skideballe.

Har scoret kassen på Vestas

Bent Erik Carlsens sociale kompetencer får ikke skyld for at høre til de mest veludviklede. Han kan være ganske fornøjelig at være sammen med, men det er meget få, der kommer tæt ind på livet af ham. Nogle forklarer det med hans professionalisme. At man ikke skal være tæt på folk, man måske på et tidspunkt skal give en fyreseddel.

Tilnavnet 'Slagteren' hører til Bent Erik Carlsens yngre dage, hvor han som direktør i vvs-virksomheden Winther & Heide løb ind i så store problemer, at han måtte overbevise ejerne om, at et salg var det eneste realistiske. Det lykkedes, men det førte til, at 40 procent af virksomhedens ansatte blev afskediget. Til den barske og uempatiske erhvervsmands forsvar skal dog siges, at han selv engang har udtalt, at netop det job var ét, han aldrig rigtig blev forelsket i.

På samme måde har han helt sikker ikke været vild med nogle af Vestas-aktionærernes ønske om, at han skal vige pladsen som formand i verdens største vindmøllevirksomhed. Men han gør det.

Der er dog ingen grund til at frygte, at Bent Erik Carlsen bliver noget socialt tilfælde. Da han i 1998 som formand gennemførte børsnoteringen af Vestas, scorede han kassen. For sin indsats i forbindelse med børsnoteringen fik han en bonus, som tre år senere kunne sikre ham et trecifret millionbeløb.

okon@pol.dk